

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B.T.N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupeného Mgr. Alexandrou Gomolákovou, advokátkou se sídlem
170 00 Praha 7, Dělnická 12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15.6.2018 č. j. OAM-58/LE-LE05-LE24-2018 o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 15.6.2018 č. j. OAM-58/LE-LE05-LE24-2018 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha zůstat v České republice, kde pobývá jeho manželka a syn, kteří mají v České republice povolen trvalý pobyt. Dalšími důvody dle žalobce je lepší život v České republice, skutečnost, že kdyby se teď vrátil do Vietnamu, by nic neměl, zatímco zde má kamarády a manželku s dítětem a obava z pouliční kriminality v zemi původu. Tyto důvody však nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal prostřednictvím své právní zástupkyně včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť podle něj žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný porušil také ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí žalovaného neodpovídá okolnostem daného případu. Porušení těchto zákonných ustanovení spatřoval v tom, že s ním byl nedostatečně proveden pohovor, při němž měl být tázán na svůj osobní a rodinný stav, konkrétní okolnosti svého života v zemi původu a na podrobnosti ohledně tvrzené persekuce či nebezpečí, které mu v zemi původu hrozilo. Žalovaný mu kladl otázky velmi stroze, nedostatečně, což nemohlo vést k řádnému objasnění věci. Žalobce poukázal na to, že jeho prohlášení, že „jeho přepadení bylo projevem obecné trestné činnosti“, není obsaženo v protokolu o pohovoru ze dne 13.4.2018 a tudíž se nezakládá na pravdě. Žalobce vylíčil násilné přepadení v zemi původu žalovanému pravdivě, a pokud o této výpovědi měl žalovaný pochybnosti, měl si zajistit potřebné důkazy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V případě návratu se žalobce obává z pronásledování v souvislosti s uvedeným napadením a také proto, že odcestoval na území České republiky, když z takového jednání musí být zřejmé, že nesouhlasí se státním zřízením Vietnamské socialistické republiky. Dále žalobce poukázal na článek 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v této souvislosti na to, že právo na respektování rodinného života se aplikuje na rodinné vztahy, zejména na vztah mezi rodiči a dětmi. Jeho rodina se nachází na území České republiky a nelze ji rozdělit a společné soužití s rodinnými příslušníky, tj. manželkou a nezletilým synem lze podle žalobce podřadit pod ochranu rodinného práva a soukromého života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nucené vycestování by bylo nutno považovat za nepřiměřený zásah a porušení citovaného článku Úmluvy. Uvedeným právem žalobce se žalovaný nezabýval dostatečně, přestože žalobce uvedl, že rodinné vztahy má v České republice a nemožnil mu sdělit podrobnosti těchto vazeb. Rozhodnutí žalovaného „neodpovídá okolnostem daného případu, a v souvislosti s ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů, ust. § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, ust. článku 3 a článku 8 Úmluvy o ochraně lidských a práv a svobod, neboť

uvedeným rozhodnutím dochází k porušení těchto ustanovení“ (pozn. soudu jedná se o doslovnou citaci závěru žaloby). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2018 č. j. OAM-58/LE-LE05-LE24-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 10.4.2018. V žádosti uvedl, že by tady chtěl zůstat, protože zde má manželku a děti a nechce, aby byla rodina od něj daleko. Nechce se vrátit do Vietnamu, neboť život tam není dobrý, nechce, aby jej zbili, když vyjde na ulici, aniž by znal důvod. V případě návratu do Vietnamu „jej to bude pronásledovat“. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace ani nijak nebyl angažován a s politikou nemá nic společného. Je ženatý a jeho manželka a dítě jsou oba státní příslušnosti Vietnam a žijí v Čáslavi. Zemi původu opustil dne 13.11.2007. Je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že tady žije jeho manželka a syn, nemůže se od nich oddálit, neboť jej moc potřebují. O syna se stará od narození. Dne 13.4.2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce jako důvod opuštění Vietnamu uvedl finanční důvody, chtěl si tady vydělat a také proto, že život tam není tak dobrý, jako tady. Jiný důvod k opuštění země původu neměl. Opakoval, že o udělení mezinárodní ochrany žádal proto, že zde má manželku a syna, kterým chce být na blízku a kteří na něm jsou závislí. Stará se o syna od jeho narození a je zde lepší životní úroveň. Kdyby se vrátil teď do Vietnamu, nic by tam neměl. Tady má kamarády a navíc je zde i manželka a syn. Ke svému tvrzení o napadení ve Vietnamu uvedl, že se mu to prostě stalo, bezdůvodně jej napadli na ulici. Byli to neznámí kriminálníci či násilníci. Důvod napadení mu znám není a vzali mu peníze. Na otázku, zda by se ve Vietnamu mohl usadit v jiné nekriminálnícké části země, odpověděl, že mohl, ale ve Vietnamu je to všude horší než tady. Závěrem tohoto pohovoru žalobce uvedl, že žádné další skutečnosti, které by mohl žalovanému sdělit, nemá, nechce doložit na podporu svých tvrzení další doklady, dokumenty či jiné materiály. Využil svého práva na přetlumočení celého obsahu protokolu o pohovoru a závěrem tento protokol vlastnoručně podepsal. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to Výroční zpráva Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 ze dne 16.10.2017, Informace Human Rights Watch – Výroční zpráva 2018 – Vietnam, Informace Amnesty International ze dne 22.2.2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2017 – Údaje o zemi Vietnam a Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ohledně bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu.

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání nebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo působení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
8. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

11. Krajský soud musí především zdůraznit, že napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v žalobě žalobce ze dne 4.7.2018. Úvodem je zapotřebí konstatovat, že v této žalobě je žalovanému ve zcela obecné formě vytýkáno porušení ust. § 12 a § 14 zákona o azylu, aniž by byl uveden v tomto směru jediný důvod, pro který měl žalovaný azyl podle těchto zákonných ustanovení žalobci udělit. Na okraj k tomu krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil jedinou skutečnost, která by svědčila pro důvody taxativně vymezené ve výše uvedeném ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Stejně tak nebyl zjištěn jediný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, který lze udělit toliko v případech hodných zvláštního zřetele, pakliže nebude v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 téhož zákona. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního úřadu, pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutím nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem. Důvody pro udělení humanitárního azylu jsou důvody výjimečnými; jde o velmi závažné onemocnění, důsledky živelné katastrofy, stáří žadatele apod. Z obsahu správního spisu však žádná skutečnost představující důvod zvláštního zřetele hodný zjištění nebyla.
12. Porušení ust. § 14a zákona o azylu žalobce spatřoval v tom, že v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy či pronásledování, protože nechce, aby jej bezdůvodně zbili, když vyjde na ulici. Tento důvod pak v průběhu správního řízení vysvětlil tak, že se mu to prostě ve Vietnamu stalo a že jej tam na ulici bezdůvodně napadli a odcizili mu peníze. Žalobce tyto osoby blíže nezná, byli to podle jeho vyjádření kriminálníci a násilníci. Domnívá se, že to bylo kvůli penězům. Žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl tak, že „žadatel jako jeden z důvodů svoji žádosti o mezinárodní ochranu označil obavu z pouliční kriminality ve Vietnamu, vzniklou z jím popsaného loupežného přepadení, k němuž došlo před 10 lety a jehož se stal podle svého tvrzení obětí“. Není tedy důvodné a nutno poznamenat ani logické žalobní tvrzení, že „navíc žadatel neprohlásil, jak tvrdí žalovaný, že jeho přepadení bylo projevem obecné trestné činnosti“. Naopak, žalovaný dle názoru krajského soudu tuto skutečnost správně vyhodnotil jako čistě hypotetickou hrozbu, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by se podobná situace měla v případě návratu žalobce do Vietnamu opakovat. Uvedenou hrozbu nelze považovat za skutečnou a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy, která by mohla být důvodem pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Z výše citovaného ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu vyplývá, že původcem vážné újmy může být i soukromá osoba, ovšem za předpokladu, že veřejná moc není schopna adekvátním způsobem poskytnout potřebnou pomoc a ochranu. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo, neboť z protokolu o pohovoru provedeném dne 13.4.2018 vyplynulo, že se po uvedeném napadení neobrátil na policii, přičemž sám k další otázce odpověděl, že pokud by tak učinil, policie by je našla a potrestala. S přihlédnutím k citovaným zprávám o zemi původu žalobce nelze rovněž konstatovat, že by vietnamské státní orgány nebyly v případě opakování mu schopny poskytnout pomoc.
13. Další žalobní námitka žalobce spočívá v jeho nesouhlasu s názorem žalovaného, že jej „nelze podřadit pod ochranu rodinného práva a soukromého života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“. Žalobce v této souvislosti

poukázal na to, že jeho rodina se nachází na území České republiky a že ji nelze rozdělit. Rozhodnutí žalovaného o neposkytnutí mezinárodní ochrany tak zasáhlo do jeho života výrazně, neboť nucené vycestování z České republiky znamená vážné přerušování jeho blízkých rodinných vazeb. Jeho právem na ochranu rodinného života se žalovaný blíže nezabývá a nevede pohovory tím směrem, aby mu umožnil sdělit podrobnosti o jeho rodinných poměrech. Žalobce v této souvislosti poukázal na soudní judikaturu, dle které je třeba při zvážení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu třeba vzít v úvahu, zdali má žadatel o mezinárodní ochranu na území České republiky takové rodinné či osobní vztahy, že by nepřiměřeným způsobem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky, čímž by došlo k porušení článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit. V řízení totiž vyšlo najevo, že manželka žalobce i jeho dítě jsou oba rovněž vietnamské státní příslušnosti a že jim byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. Tato skutečnost však rozhodně nemůže být považována jako důvod, pro který by žalobce nemohl vést svůj soukromý a rodinný život v zemi původu a nemůže tedy být považována za důvod, pro který by mohlo být přistoupeno k posuzování extraterritoriálního účinku výše uvedeného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. V průběhu správního řízení nebyl tvrzen jediný důvod, proč by rodině žalobce bylo bráněno realizovat soukromý život ve Vietnamu.

14. Nedůvodné jsou i žalobní námitky spočívající v údajném porušení ust. § 3 správního řádu, spočívající v tom, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Naopak, z obsahu správního spisu vyplynulo, že si žalovaný opatřil dostatek zjištění a informací nejen ze samotné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, zejména z dostatečně podrobně provedeného pohovoru k důvodům této žádosti a z informací z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce. Těmto zjištěním učinil přiléhavé právní závěry, které v odůvodnění celého rozhodnutí podrobně rozvedl. Nelze souhlasit s výtkou žalobce, že pohovor byl neúplný a strohý; naopak jeho závěrem byla žalobci dána možnost se k jakýmkoliv dalším skutečnostem vyjádřit či navrhnout doplnění dokazování, což neučinil. Protokol o provedeném pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu byl podle záznamu přetlumočen a žalobce jej vlastnoručně podepsal.
15. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
16. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 13.09.2018

JUDr. Petr Indráček, v. r.
samosoudce